

A szolgálat jutalma

***„Az Ember Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét váltsággul adja sokakért.”
Márk 10:45***

Jézus szolgálata a végéhez közeledett. Több mint három éven át a Mester hívta tanítványait és tanította őket. Ők elismerték őt a Messiásnak, Isten minden ígéretének örökösének, akiken keresztül a Messiási királyság felállítva lesz, amely az egész emberiséget megáldja – a halottakat és az élőket egyaránt. Mózes 22:18; Galata 3:8

A Mester különösen biztosította őket arról, hogy ha hűségesek lesznek, vele együtt ülhetnek majd a trónján (Máté 19:28). Azonban nem mondta el nekik, hogy az ő királysága szellemi lesz, és hogy az „első feltámadás” „változásán” kell átesniük, mielőtt részesülhetnek benne. (1 Korinthus 15:51,52; Jelenések 20:6). Még nem tette világossá számukra, hogy egy egész korszaknak kell eltelnie, mielőtt részesülhetnek a királyságban, és a királyság maga is megalapul az emberek között. De mindezt már sejtette. Azt mondta: „Még sok mondanivalóm van nektek, de most nem tudjátok elviselni. Amikor azonban eljön az igazság Lelke, ... ő majd megmondja nektek, mi fog történni.” János 16:12,13

Jézus azonban elkezdte közölni a tanítványokkal azokat a híreket, amelyeket tudniuk kellett, és amelyeket értékelniük kellett (), nehogy teljesen elboruljon az elméjük és elbátortalanodjanak.

Elmondta nekik, hogy felmegy Jeruzsálembe, sok szenvedést fog elviselni, és meg fogják ölni. Péter, aki mindig bátor volt, ezúttal súlyos feddést kapott. Megpróbálta kijavítani a Mestert. „Soha, Uram! – mondta. Ez soha nem fog veled megtörténni!” Péter hitt abban, hogy Jézus Izrael Messiása, és hogy hamarosan megalapítja királyságát. Elképzelhetetlen volt számára, hogy az Úr meghaljon. Jézus azonban megdorgálta Pétert, mondván: „Távozz tőlem, Sátán, mert botrány vagy nekem, mert nem az Isten dolgait keresed, hanem az emberekét.” Máté 16:21-23

Ugyanebben a leckében Jézus azt is elmondta, hogy „harmadnapon feltámad” (Máté 16:21). Mivel azonban a tanítványok nem tudták felfogni azt a gondolatot, hogy Jézus meghal, ezek a hozzáadott szavak is rejtélyesnek tűnhettek számukra, mint a Mester „sötét mondásai”. Talán emlékeztek Jézus egy másik alkalommal elhangzott szavaira is: „Ha nem eszitek az Emberfiának testét, és nem isszátok az ő véré, nincs élet bennetek.” (János 6:53). Ez is egy olyan nehéz kijelentés volt, amelyet nem tudtak megérteni.

Sok alkalommal előfordult, hogy a tanítványok nem tudták megérteni a Mester szavainak jelentését; azok gyakran annyira eltértek attól, amit vártak. Dicséretükre legyen mondva, hogy elég hitük volt ahhoz, hogy továbbra is kövessék Jézust, de hogyan tudták volna megérteni az általa mondott szavakat? Csak pünkösd után értették meg teljes mértékben a helyzetet és azt, amit Jézus mondott nekik (Cselekedetek 2:1-4). Ott a Szentlélek kezdte megmagyarázni a isteni tervet – hogy Krisztus szenvedéseinek, beleértve testének tagjait, az

egyházat, előbb meg kell történniük, mielőtt a királyság dicsősége megnyilvánulna és a világ áldásai megkezdődnének. 1 Péter 1:11

A jobb és a bal oldalon

Egy másik evangélium azt mondja nekünk, hogy Jakab és János anyja velük jött, és így szólt: „Adj meg nekik, hogy fiaim, az egyik a te jobb kezed felől, a másik a bal kezed felől üljön a te országodban” (Máté 20:20,21). Úgy hitték, hogy a királyság dicsőségének elosztásának ideje nagyon közel van. Nem kell feltételeznünk, hogy ez a két kedves tanítvány pusztán ambícióból kereste a Mesterhez legközelebb eső helyeket. Inkább azt hisszük, hogy nagyon szerették az Urat, és ezért úgy gondolták, hogy talán jobban értékelik a hozzá való közelséget, mint a többi tanítvány. Valóban, nekik megengedték, hogy közelebb kerüljenek, mint a tizenkettő többségének. Számos különleges alkalommal az Úr magával vitte ugyanazt a Jakabot és Jánost, valamint Pétert. Velük voltak a szent hegyen, Jairus leányának feltámasztásakor és a Gecsemáné kertben (Máté 17:1-5; Lukács 8:41,42,49-56; Márk 14:32-34). Hűséges tanítványok voltak, akiket az Úr nagyon szeretett.

Figyeljünk oda Jézus szavaira. Kijelentette, hogy bár lesznek kiemelt helyek az ő királyságában, azokat nem ő osztja el, hanem az Atya. Azt mondta: „A jobb és a bal oldalamon ülni nem az én dolgom, hanem azoknak adatik, akiknek az Atyám elkészítette.” Máté 20:23

Az Atya az abszolút igazságosság és jogosság képviselője. Az ezeréves királyság mennyei szakaszában a pozíciók, bármilyen formát is

öltsenek, nem pusztá kedvezményezés alapján kerülnek kiosztásra, hanem a hűség és a képességek alapján, és mindez kegyelemből történik (Efézus 2:8). Maga az Úr Jézus fogja elfoglalni a legmagasabb helyet, mert ő méltó rá. „Méltó a megöletett Bárány, hogy hatalmat, gazdagságot, bölcsességet, erőt, tiszteletet, dicsőséget és áldást kapjon.” (Jelenések 5:12). Valóban, az Atya dicsőséget és nagy dicsőséget adott Urunknak, és a saját jobbjára emelte. Királyságának dicsőségének csúcspontja akkor jön el, amikor az egyház, Krisztus teste, teljes lesz, és minden „elhívott, kiválasztott és hűséges” megkapja az ígért „élet koronáját”. Jelenések 17:14; 2:10

Milyen királyságról van szó?

Sok évszázadon át zavar uralkodott a keresztények között a Messiás királyságát illetően, amelyet Jézus és az apostolok oly gyakran emlegettek. Eleinte azonban nem volt zavar, és Jézus halála után közel kétszáz évig sem. Az első keresztények nagyon jól megértették azt az ígéretet, hogy a Messiás másodszor is eljön. Magával fogja vinni az egyházat a dicsőségbe, és megalapítja az isteni hatalom királyságát, hogy uralkodjon a világon, és minden Isten akaratának alávesse magát; és tudták, hogy ennek a Messiási királyságnak ezer évre lesz szüksége, hogy beteljesítse küldetését. János 14:2,3; Máté 25:31; Jelenések 20:6

Az idő múlásával azonban felmerült egy elmélet, miszerint a földi egyházat a Messiás királyságaként kell megszervezni, és Jézus második eljövetele előtt meg kell hódítania a világot. Ez a nem bibliai nézet megváltoztatta az egyháztörténet egész menetét. Az evangélium hirdetése már nem azt a célt szolgálta,

hogyan meghívja és tökéletessé tegye azt a „kis nyáját”, amelynek füle halló és szíve hálás, hogy felkészítse őket a királyság dicsőségére és dicsőségére. (Lukács 12:32). Inkább drámaian megváltozott a pálya. Azután a törekvés a polgári hatalom megragadására irányult. Intrikák kezdődtek, hamis állításokat tettek, és törekedtek a királyok és nemzetek feletti ellenőrzés megszerzésére. Üldözéseket alkalmaztak, és amennyire csak lehetséges volt, a polgári uralkodókat rábeszéltek és megfenyegették, hogy az egyház világméretű uralma megalapozódhasson.

Egy ideig ezek a törekvések virágoztak, de a 19. század eleje óta a föld egyházi uralmának gondolata szinte teljesen eltűnt. Az ebből fakadó zavarban sokan elvesztették minden hitüket a Messiási királyságban, és kevesen várják azt Krisztus második eljövetelkor. Zavartan egyesek úgy beszélnek a szellemi királyságról, mint amely csupán a hívők szívében lakozik. Mások úgy vélik, hogy Krisztus királysága ma a világ nagy kormányzataiban jelenik meg. Mégis, még jobban összezavarodnak, amikor meggondolják, hogy a Messiás királyságának egyes részei miért hoztak létre nagy hadseregeket, amelyek potenciálisan háborúzhattak volna a királyság más részei ellen, vagy elpusztíthatták volna azokat.

Mindezen zavarodottság eredményeként sok vallásos keresztény számára a Biblia tanításai egyszerűen nem tűnnek következetesnek vagy logikusnak. Ellenkező esetben látnák, hogy Jakab, János és a többi apostol nem ülhetett volna „tizenkét trónon” anélkül, hogy létezett volna egy uralkodó királyság. (Máté 19:28). Látnák azt is, hogy a

királyságnak még a jövőben kell lennie, összhangban az Úr imájával: „Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.” (Máté 6:10). Ahogy igyekszünk jobban megismerni és megérteni Isten üdvösségi tervét, tisztelettel kell tanulmányoznunk a Bibliát, és naponta „kutogatnunk kell az Írásokat”. (János 5:39; ApCsel 17:11). Ezáltal nagy áldásokat fogunk kapni, és meg fogjuk érteni, hogy a Messiás dicsőséges királysága, bár még nem jött el a földre, „közel van, az ajtó előtt áll”. Máté 24:33

„Képesek vagytok-e?”

A két kedves tanítványnak és anyjuknak, akik különleges helyet kértek számukra a Mester közelében a királyságban, Jézus tudtára adta, hogy a mennyei királyságban bármely pozíció betöltéséhez bizonyos feltételeknek kell teljesülniük. Nem volt elég, hogy tanítványoknak hívták őket. Nem volt elég, hogy mindent feladtak, hogy kövessék az Urat; hogy vele voltak, megtanulták tanításait és elfogadták azokat. Valami többnek kellett lennie, különben nem léphettek be a királyság szellemi szakaszába.

A Mester ezeket a feltételeket így fogalmazta meg: „Képesek vagytok-e inni abból a kehelyből, amelyből én iszom, és megkeresztelkedni azzal a keresztséggel, amellyel én is megkeresztelkedem?” (Máté 20:22). Mit értett ez alatt? Mi volt a jelentése annak a „kehelynek” és „keresztségnek”, amelyre Jézus utalt, és amelyről azt mondta, hogy nemcsak rá vonatkozik, hanem azokra is, akik hűséges követői lesznek?

Válaszunk az, hogy Jézus „csészéje” az volt, amelyre máshol is utalt, amikor azt mondta: „A csészét, amelyet Atyám adott nekem, nem iszom-e meg?” (János 18:11). Az isteni tervben Isten már előre megjelölte, hogy aki a Messiási királyság dicsőségét, tiszteletét és hatalmát kapja meg a világ áldására, annak először is bizonyítania kell, hogy méltó erre a tiszteletre és dicsőségre. Jézus esetében a kehely mindazokat a szolgálati tapasztalatokat, gyalázatot, szégyent, áldozatot és szenvedést jelentette, amelyeket hűségesen elviselt földi szolgálatának három és fél éve alatt, és amelyeket teljes mértékben véghezvitt a Golgotán, amikor kiáltotta: „Befejeződött.” János 19:30

Krisztus tanítványaként követnünk kell a példát, amelyet ő mutatott nekünk, amikor hasonló tapasztalatokon megyünk keresztül, mint ő. Csak akkor leszünk sikeresek abban, hogy a Mesterrel együtt örökösök legyünk az ő királyságának dicsőségében, tiszteletében és hatalmában, ha először hűséget és hűséget tanúsítunk a szenvedés, az áldozat és a szolgálat tekintetében, miközben az ő nyomdokaiban járunk. Róma 8:17; 2 Timóteus 2:11,12

Amikor Jézus a „keresztségről, amellyel megkeresztelkedem” beszélt, az áldozati halálra való keresztségére utalt. Rövid idő múlva újra erről beszélt, mondván: „Keresztséget kell vállalnom, és milyen kényszer alatt vagyok, amíg az be nem teljesedik!” (Lukács 12:50). A Mester vízkeresztése szolgálatának kezdetén csupán szimbóluma volt valódi keresztségének. A vízbe merülése, a vízben való eltemetése és a vízből való felemelkedése azt jelentette, hogy áldozati halálba merült és abból

feltámadt. Valódi keresztsége a halálba három és fél évig tartott, a Jordántól a Golgotáig. Amikor a kereszten kiáltotta: „Befejeződött!”, azt jelentette, hogy a halálba való keresztségének vége. A harmadik napon az Atya hatalmas erejével emelte ki őt a halál-keresztség állapotából, és ültette a jobbára, ahol örökké maradni fog. Efézus 1:19-22; Kolosszus 3:1; Zsidók 1:1-3

Ez volt Jézus keresztsége. Ez azt jelentette, hogy teljes mértékben lemondott minden földi jogáról. Most megkérdezte kedves tanítványait, hogy készek és hajlandók-e követni őt ebben a mértékben – hogy osztozzanak az ő szolgálatának, áldozatának és szenvedésének kupájában, valamint a halálba való keresztségében (Róma 6:3-5). Csak hűségesen követve őt remélhették, hogy részesülnek az ő mennyei királyságában. Ugyanez az elv vonatkozik Jézus minden követőjére. Mindannyiunknak el kell döntenünk, hogy iszunk-e az ő poharából, és részesülünk-e az ő halálba való keresztségében. Csak a szerények, az önfeláldozók lesznek képesek vagy hajlandók belépni egy ilyen élménybe.

Ha a fentiekben elmondottakat alkalmazzuk a királyságról sokak által vallott nézetekre, akkor joggal tehetjük fel ezeket a kérdéseket. Hogyan alkalmazhatók ezek az érzelmek a föld különböző királyságaira? Szükséges-e, hogy a föld vezetői részesüljenek Krisztus szenvedéseiben és haláláig tartó áldozatában, mielőtt uralkodhatnak? Nagy nehézségek árán lehet-e bárki is tagja lenni a Krisztus egyháza nevű földi intézményeknek? Önmegtagadásra van szükség ahhoz, hogy bekerülhessünk ezekbe? Mindazok, akik ezekben vannak, Krisztussal együtt „el vannak temetve” a

keresztségben – az ő halálába? Mindannyian részesülnek az ő szenvedéseiben? Természetesen nem! Csak a mennyei királyságról alkotott helyes nézet illeszkedik ezekhez a különböző kijelentésekhez. Látnunk kell, hogy ez a „nagy értékű gyöngy”, amelynek megszerzéséért minden mást fel kell áldozni. Máté 13:46

„Képesek vagyunk”

Ezen esemény leírásában a tanítványok azt válaszolták Jézusnak, hogy „képesek vagyunk”, vagyis hajlandóak voltak vállalni, hogy megisszák a Mester poharát és részesüljenek a keresztségében. (Máté 20:22). Nem tudták pontosan, hogy ez mit jelent, de képesek és hajlandók voltak megtenni mindent, amit Jézus parancsol. Így kell lennie mindazoknak, akik, mint azok a hűséges tanítványok, „több mint győztesek” lesznek, és részesülnek a Megváltó dicsőségében, tiszteletében és halhatatlanságában, amelyet „testének” tagjainak, az egyháznak ígért. Róma 8:37; 2:7; 1 Korinthus 12:27

A vizsgált beszámolóban Jézus így válaszolt a tanítványoknak: „Ti valóban inni fogtok az én poharamból, és megkeresztelkedtek azzal a keresettséggel, amellyel én megkeresztelkedtem” (Máté 20:23). Az Úr csak annyit követelhetett tanítványaitól, hogy hajlandóak legyenek erre. Közülünk senkinek nincs olyan hatalma és képessége, amellyel Jézus rendelkezett. Természetünkénél fogva bűnösök vagyunk. Ő „szent, ártatlan, szennyezetlen, elválasztva a bűnösöktől” volt (Zsidók 7:26). Ezért mi csupán elkötelezhetjük magunkat a jó cselekedetek mellett. Az Úrnak gondoskodnia kell rólunk, és be kell vezetnie minket

a szenvedés és a tapasztalatok iskolájába. Akkor megadja nekünk azokat a tanulságokat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy hűségünket és hűségünket bizonyítsuk, akár a halálig is. Milyen kegyes, hogy a bukott emberiség tagjaként való gyengeségünk miatt Isten a Megváltóban „irgalmas és hűséges főpapot” adott nekünk (Zsidók 2:17). Így csak Jézuson keresztül remélhetjük, hogy eljutunk a mennyei királyságba.

Főszolga – a legmegtiszteltebb

A többi apostol felháborodott, hogy Jakab és János anyjukkal együtt ilyen kérést tettek (Máté 20:24). Az eset azonban lehetőséget adott Jézusnak, hogy lefektesse azokat az irányelveket, amelyeknek a Messiási királyságban a nagyságot kell meghatározniuk. Aki alázatossággal és szeretettel a leginkább másoknak szolgál, az ezzel Istennek bizonyítja, hogy alkalmasabb egy magasabb helyre. (Galata 5:13). Ez eltér, ahogy Jézus mondja, a szokásos dolgok menetétől, ahol az uralkodás általában nem mások szolgálatát jelenti, hanem azt, hogy mások szolgálnak. Lukács 22:25,26

A királyság szabálya az lesz, hogy aki a legtöbbet szolgál, az kapja a legnagyobb tiszteletet. Jézus maga kiemelkedően mindenek felett álló szolgáló. Így az ő helyzete az isteni kinevezés szerint a legmagasabb a királyságban, és a többiek arányosan állnak majd mellette, amennyire rendelkeznek az ő szeretetének, szolgálatának, engedelmességének és hűségének szellemével. A Mester így szólt követőihez: „Aki nekem szolgálni akar, kövessen engem, mert az én szolgálóimnak ott kell lenniük, ahol én vagyok. És az Atya meg fogja

tisztelni mindazokat, akik nekem szolgálnak.” János
12:26